

— „Gerbrand! Je gemoed is te hevig ontzet! Ik moet nu gaan, en jij ruste nemen. Alleen nog dit. De Drossaart blijft onze toeverlaat. Hij heeft het voornemen, eene betere *Isabella* te dichten, en brengt ze dan op onze Academie!”

Coster was opgestaan, en had de hand van zijn vriend gevat. Onwillekeurig raadpleegde hij den jagenden pols. Gerbrand zag hem met een dankbaren blik aan. Dit bezoek had veel verkwikking gegeven — mocht ook de prikkelbaarheid van den zwakke nog weinig kunnen verdragen. Coster verbood hem nu verder te spreken, en beloofde vóór zijn vertrek zijner moeder nog eenige goede wenken tot zijne herstelling te zullen geven.

Toen hij weder alleen was, verzonk hij in eene lange mijmering. Rodenburgh trad in heel zijn pronkkostuum voor zijne verbeelding. Rodenburgh nam wraak, schoon hij zeide boven de botte, boersche dichters der Academie verheven te zijn. Rodenburgh... en Madalena! Ja, de zot had het gewaagd op te zien naar de bevalligste en heerlijkste Hollandsche maagd, die ooit in Amsterdam verscheen! Rodenburgh in de veertig jaren, trots al zijne snoeverij een leeglooper, zoo berooid van munt als een kapucijner, Rodenburgh durfde Madalena Stockmans tot vrouw begeeren. Maar hij had het trotsche hoofd gestooten. Hij zou de les niet vergeten, de zotte windbreker! En Madalena? Zij mocht niet aan hem schrijven. Maar zij vergat hem niet. Ze had hem laten groeten door Jan Teller. Zou zij hem niet hooger stellen dan den pronker met de gouden ketenen? Wat zou er geschieden? Twee honden — één been — en de derde loopt er mee weg!

Eene droeve verzuchting steeg op uit zijne borst, de ondragelijke prikkeling in de keel, die hem noodzaakte te hoesten, en de stekende pijn in de linkerzijde opwekte uit hare sluimering, begon hem weer te martelen. Maar hij wilde zich niet langer kwellen, en daarom verdiepte hij zich in oude geschriften en papieren, die hij in eene der laden van zijne schrijftafel had opgestapeld.

Zeer voorzichtig werd nu de deur van zijn atelier geopend. Zonder een woord te zeggen, kwam Jan Tongerlo's wijf, zijne oudste zuster Hildegond, binnenglijden. Twee en een half jaar ruim waren er na haar huwelijk voorbijgegaan. Schoon vier-en-dertig jaar oud, scheen ze nu reeds over de veertig. Het mooie blonde hair was geheel vergrijsd, en nu verscholen onder eene eenvoudige witte muts; keurs en bouwen waren van gewoon zwart laken zonder versiering. Eene platte witte kraag viel streng en stijf over hals, boezem en schouders. Haar gelaat was vermagerd, de donkere oogen schenen nauwelijks te kunnen opzien.

— „Kom ik ongelegen?” — fluisterde zij.

— „Bijlo, hoe kun-je 't vragen, Hildegond!” — riep hij als oplevend uit zijne mijmeringen. — „Ik dorst naar een vriendelijk woord!”

— „Vriendelijk! Dat verhoop ik wel, Gerbrand! maar ik kom ook met eene goede vermaninge, wetende, dat jij die in je lange krankheid en in den melancholeusen staat van je gemoed wel noodig zoudet hebben.”